

Δούλος, Μισθωτός ή Υιός;

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική Ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης](#)

«...Είδα τρεις μοναχούς που εξυβρίσθηκαν συγχρόνως. Ο πρώτος απ' αυτούς δαγκώθηκε και τaráχθηκε, αλλά δεν μίλησε. Ο δεύτερος χάρηκε για τον εαυτό του, αλλά λυπήθηκε για τον υβριστή. Και ο τρίτος αφού αναλογίστηκε την ψυχική βλάβη του υβριστή έχυσε θερμά δάκρυα. Έτσι έχεις μπροστά σου τον εργάτη του φόβου, τον μισθωτό και τον εργάτη της αγάπης» (Άγιος Ιωάννης Κλίμακος, λόγ. η' 29).

Ένα το γεγονός, τρεις οι αντιδράσεις. Εξωτερικά, η πρόκληση είναι η ίδια: η εξύβριση. Εσωτερικά, τρεις άνθρωποι αντιδρούν διαφορετικά στη ίδια πρόκληση. Δεν το λέει ο άγιος για να μας πει πόσο πλανεμένη μπορεί να είναι η όποια κρίση μας τις περισσότερες φορές, αφού μας διαφεύγει το βάθος, δηλαδή η αλήθεια. Εδώ τον ενδιαφέρει να τονίσει τη διαβάθμιση που υπάρχει στην αγιότητα: υπάρχει άγιος και υπάρχει αγιότερος αυτού. Και πάει... λέγοντας. Τρεις είναι οι συνηθέστερες διαβαθμίσεις: η πρώτη του δούλου, που γνώρισμα έχει τον φόβο – μένω στο θέλημα του Θεού, γιατί φοβάμαι μην τιμηρωθώ. Η δεύτερη του μισθωτού, που γνώρισμα έχει την ελπίδα της ανταπόδοσης – είμαι υπάκουος στον

Θεό, γιατί περιμένω να με ανταμείψει με τα δώρα της Βασιλείας Του. Κι η τρίτη του υιού, που γνώρισμα έχει την αγάπη - τηρώ το θέλημα του Θεού, γιατί Τον αγαπώ. Και μαζί Του αγαπώ και την εικόνα Του τον άνθρωπο και κάθε περαιτέρω κτίσμα Του.

Οραματιζόμαστε το τρίτο σκαλοπάτι; Καλά κάνουμε, γιατί είναι το πραγματικά κανονικό: σ' αυτό αναπαύεται πλήρως ο Θεός. Μα, το τονίζει πολλές φορές ο άγιος: κανείς δεν φτάνει στο τρίτο, αν δεν περάσει πρώτα από τα άλλα. Κανείς δεν πάει διαμιάς στην τελειότητα. Σιγά σιγά κτίζεται το πνευματικό οικοδόμημα της ψυχής. Λοιπόν, ας αγωνιζόμαστε για το πρώτο: να είμαστε σωστοί δούλοι Θεού, κι από κει και πέρα θα δούμε το ανέβασμά μας κατά ένα μυστικό και ανεπίγνωστο τρόπο. Με τρόπο που δεν το καταλαβαίνουμε, θα παίρνουμε τον φωτισμό του μισθωτού. Κι επιμένοντας και υπομένοντας, θα μας δίνονται στιγμές υιοθεσίας, μέχρις ότου παγιωθούμε σ' αυτήν.

Η καθημερινότητα όμως «προδίδει» την αλήθεια της χριστιανικότητάς μας: μας αμφισβητούν και νευριάζουμε· λίγο μας ελέγχουν και θέλουμε να χαθούν οι

ελεγκτές μας από πρόσωπου γης· μας υβρίζουν και σπεύδουμε να ανταποδώσουμε, πολλές φορές και τρισχειρότερα· μας αδικούν και κινούμε γη και ουρανό ή περιπίπτουμε σε μαύρη κατάθλιψη. Μάλλον πρέπει να μετράμε με αρνητικούς βαθμούς την «αγιότητά» μας. Είμαστε... κάτω από τη βάση! Οπότε τα υψηλά για εμάς, που μάλλον τα βλέπουμε με το... «κιάλι», είναι το... πρώτο σκαλοπάτι. Πρέπει να προσγειωθούμε! Δεν είμαστε ακόμη ούτε... δούλοι! Η μετάνοια και το πένθος είναι κι απ' αυτήν την άποψη μονόδρομός μας...

pgdorbas.blogspot.com

<https://bit.ly/3zSxViW>